

ת"פ 28280/06/14 - מדינת ישראל נגד עמרם גריב

בית משפט השלום ברחובות

ת"פ 28280-06-14 מדינת ישראל נ' גריב(עציר)
בפני כבוד השופטת - נשיאה עינת רון

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

עמרם גריב (עציר)

הנאשם

נוכחים:

ב"כ המאשימה עו"ד מורן ישראל

ב"כ הנאשם עו"ד יזהר קונפורטי

הנאשם בעצמו

הכרעת דין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום המגולל מסכת עובדות של התרחשות אירועים בבית המשפט השלום בירושלים ואשר על פיהן ביקשה המאשימה לייחס לו שתי עבירות של אימים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

ייאמר, כי בסיכומיה הדגישה המאשימה כי לא תעמוד על הרשעתו של הנאשם בשתי עבירות של אימים ותתספק בהרשעתו בעבירה אחת, על פי קביעת ממצאים עובדתיים ביחס למסכת אירועים נטענת זו.

כנטען בכתב האישום, הרי שבעניינו של הנאשם התנהל הליך פלילי בבית משפט השלום בירושלים.

מספר ימים טרם המועד שנקבע לשמיעת הטיעונים לעונש בתיק, בפני כב' השופטת חגית מאק קלמנוביץ, ביום 1/6/14, הגיש הנאשם למזכירות ביהמ"ש בקשה לפסלות השופטת וכן דיסק למסירה אישית לשופטת, עליו נרשם בורוד שם משפחתה.

השופטת צפתה בדיסק וכנטען בכתב האישום, בו נצפה הנאשם עירום בפלג גופו העליון, אוכל ושותה, מדבר

ופונה אל השופטת, ומשמצאה השופטת את תוכן הדברים מאיים, פנתה אל אנשי הביטחון של בית המשפט.

ביום 9/6/14, מועד שמיעת הטיעונים לעונש, לבקשתו, טען אף הנאשם לעניינו ובתום הדיון קיבל לידי עותק מפרוטוקול הדיון. הנאשם עתר לתיקון הפרוטוקול ודרש כי הדבר ייעשה לאלתר. דרישתו זו נענתה בשלילה על ידי כב' השופטת מאק קלמנוביץ, שהנחתה אותו להגיש בקשה בענין זה.

הנאשם הפנה אותה אל הדברים שאמר בנוגע למגהץ בדיסק הנזכר, וכן אמר לכב' השופטת:

"יכול אדם להוריד אדם אחר עם מגהץ הייתי אומר למה ואם היו אומרים לי שהגבר עם המגהץ אח"כ ירצח... את זכית להיות מורמת מעם ולהיות מסוגלת... אולי עם מגהץ..."

למעשה, מחלוקת עובדתית ניכרת אינה קיימת בהליך זה. הדיסק הוגש לביהמ"ש ועל כן אין מחלוקת על תוכנו ועל הדברים שנאמרו מפיו של הנאשם.

כמו כן הוברר כי הנאשם הקליט את מהלכו של הדיון שהתקיים ביום 9/6/14 ועל כן אין גם מחלוקת על תוכן הדברים שנאמרו בדיון זה.

המחלוקת שנתגלעה היא על משמעותם של דברים אלה והאם יש בהם משום איומים.

כאשר זו זירת המחלוקת האמיתית, ניתן היה לנהל הליך זה באופן אחר לחלוטין מן האופן בו התנהל ההליך בפועל.

מאחר שהראיות הוקלטו על ידי הנאשם עצמו, הרי שלא היתה כל מניעה להגיש אותן לבית המשפט. לא היתה גם כל מחלוקת, למעשה, על מועד ההקלטות ועל נסיבות ההקלטה, היה מקום, איפוא, לשמוע את גירסת הנאשם באשר לגביהן ובאם יש מקום לשמוע גירסת עדים נוספים שיש בה, כדי לשפוך אור, על השאלה שבמחלוקת.

אציין כבר עתה, כי למרבה הצער, ההליך לא נוהל בדרך זו, שעניינה, בירור נסיבות האירוע והאמת.

למרבה הצער, אף התארכו ההליכים מעבר לנחוץ, לא רק בשל אופן ניהולם על ידי הנאשם, אלא גם בשל אופן התנהגותו, ולא היה בהחלטות חוזרות ונשנות של בית המשפט, לרבות בהטלת הוצאות, כדי להביאו מלחדול מאופן התנהגות זה, שאינו ראוי כלל ועיקר בכלל ובמהלך דיונים בבתי המשפט בפרט.

פרוטוקולי הדיונים רוויים בהחלטות המתארות מצב זה, והחוזרות ומתרות בנאשם כי עליו לחדול מהתנהגותו זו. כאמור - לשווא.

סוף דבר ובשל אופן התנהגות זה אף קוצרה חקירתו של הנאשם עצמו וחלקה של פרשת ההגנה לא התקיימה כלל ועיקר, משהנאשם עמד על דעתו כי הוא ייכנס אל תחום בית המשפט כאשר הוא לבוש במכנסיו בלבד ופלג גופו העליון עירום.

לא היה בהתראות בית המשפט להניעו מכך, לא היה בהחלטות הקובעות כי יש בכך כדי להניח כי הנאשם בחר, למעשה, שלא להתייצב בבית המשפט ועל כן יוצא נגדו צו הבאה, וגם כאשר נעתר והובא על ידי שוטרי משטרת ישראל, סרב להיכנס לאולם ביהמ"ש לבוש.

עוד יצויין כי לכתחילה מונה לנאשם סניגור מטעמה של הסניגוריה הציבורית, אשר עשה מלאכתו לעילא ולעילא, למרות הקשיים שנתקל מצידו של הנאשם.

תחילה שיתף הנאשם פעולה עם סניגורו, אולם גם לעבודתו של זה הפריע לא מעט וקטע אותה כל העת. הנאשם ביקש כי הוא זה אשר יחקור את העדים, באופן שאינו מקובל כאשר נאשם מיוצג על ידי עורך דין.

עם זאת, ניתנה לו האפשרות לאחר חקירת הסניגור, להשלים את אשר הוא מבקש להשלים.

אלא שחיש מהר, ביקש הנאשם, אשר דעתו לא היתה נוחה מהתנהלות ההליך, שלא התנהל על פי דרכיו ורצונו שלו, לפטר את סניגורו ולייצג את עצמו.

אציין כי בקשתו זו חזרה ונשנתה והוא אף אסר על הסניגור לייצג אותו, או לנקוט פעולה כלשהי, דהיינו העלאת טענות, חקירת עדים וכיו"ב. אף הסניגור, ביקש לאור התנהלותו זו של הנאשם, לפטור אותו מן הייצוג ובשלב מסוים, הסניגוריה הציבורית הצטרפה לבקשתו.

למרות שלל בקשות חוזרות ונשנות אלה, דחיתי את כולן, בסוברי כי טובתו של הנאשם וטובת ההליך המשפטי דורשת כי הוא יהיה מיוצג על ידי סניגור ואפילו הוגבל עד מאוד אופן הפעולה של הסניגור, הרי שעדיף כך, כאשר הוא נוכח בבית המשפט לצידו של הנאשם, כל העת מאשר מצב בו הנאשם לא יהיה מיוצג כלל ועיקר.

טעמי להחלטה זו נבעו מהלכות בית המשפט העליון בנושא זה, כפי שפורט בהחלטות הספציפיות ומכך שמדובר בהליך שקו ההגנה שבו מתבסס בעיקרו על טענות משפטיות ובעיקר ובמיוחד, לאור אופן התנהלותו של הנאשם לאורך כל ההליך, לא סברתי כי הוא מסוגל לייצג את עצמו כיאות.

כאמור לעיל, עיקר זירת המחלוקת במקרה זה, האם יש בדבריו של הנאשם, שעליהם אין מחלוקת, משום איומים, כהגדרתם בסעיף 192 לחוק העונשין.

עבירת האיומים

סעיף 192 לחוק העונשין קובע כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

זה מכבר קבע בית המשפט העליון את יסודות האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים ואת רצונה של החברה להגן על כל פרט ופרט ועל האוטונומיה שלו לבחור את דרכי התנהלותו ופעולותיו מבלי שאיש יפריע לו מלעשות כן, בין בדרך של הפחדה ובין בדרך של הקנטה, שהן מיסודות העבירה של עבירת האיומים.

וכך נקבע ב-ע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"דמג(3) 373 :

"מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלווה נפשו של הפרט (person's peace of mind) מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאיים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים per se מוסווה להתנהגות המצופה מן המאיים. נמצא כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת."

לא אחת עולה שאלה האם מלל מסויים הוא מלל מאיים, או שמא התנהגות מסויימת היא התנהגות מאיימת, או שמא הם עולים בגדר מלל או התנהגות מותרים.

ישנם כאלה, שעל פניהם התשובה היא ברורה, בין לגבי איום ובין לגבי התנהגות או מלל מותרים, אולם במקרים לא מעטים הגבול בין השניים אינו כה ברור.

כבר בפרשת ליכטמן דלעיל, קבע כב' הנשיא ברק כך:

"מקרי הביניים מעוררים לעיתים בעיות קשות של תיחום הגבול בין אמירה מותרת לבין איום אסור. דומה כי הטעם לכך נעוץ בערכים אשר עליהם באה העבירה להגן. ערכים אלה הם בעיקר השלווה הנפשית, הביטחון וחירות הפעולה של הפרט".

ראה גם ע"פ 2038/04 למ נ. מ"י.

"משמעותו של יסוד נפשי זה הינה, כי המאיים הציב לנגד עיניו את המטרה של הפחדה והקנטה, כלומר, כי שאיפתו - ולא המניע שדחפו לעשות המעשה - היתה להשגתו של יעד זה..."

לדעתי, יסוד נפשי זה מתקיים במקום שלמאיים היתה מודעות, ברמה גבוהה של הסתברות, כי היעד של הפחדה או הקנטה יתממש עקב איומו, גם אם אין לו שאיפה לכך. אכן, מאיים אשר בשעת האיום מודע,

ברמה גבוהה של הסתברות, כי דבריו יפחידו את המאויים, פוגע בערכים מוגנים על ידי העבירה של איומים - השלווה הנפשית, הבטחון וחירות הפרט - באותה מידה ממש כמו מאיים אשר העמיד לנגד עיניו את השאיפה לפגוע בערכים אלה."

ועוד נשאלה השאלה, מה דינה של אמירה, או של התנהגות אשר לטענת אומרה, או העושה אותה אין בה כל כוונה לאיום, הכיצד יש לפרש אותן? האם על פי הטוען, או שמא על פי תחושות אלה שהאמירה או המעשה כוונו כלפיהם?

וכך קבע ביהמ"ש העליון:

"באשר ליסוד הנפשי בעבירת האיום חלה הלכת הציפיות. לפיכך, גם אם המאיים לא התכוון להפחיד את קולט האיום די בכך שצפה או צריך היה לצפות שאפשרות זו עשויה להתממש ברמת הסתברות גבוהה כדי שהעבירה תושלם כלפי האדם ששמע את האמירה המאיימת" (ראו עמ' 14 לפסק הדין). בית המשפט הוסיף בזיקה לעובדותיו של המקרה, הנוכחי כי "גם הפרקליט וקצין המשטרה... ציינו במפורש שבדברי המשיב ובנסיבות אמירתם הם קלטו את דבריו כאיום ממשי. עובדה היא שהם פעלו כפי שפעלו, היינו, הפרקליט ראה לנכון לרשום את תוכן הפגישה בינו לבין המשיב ולמען את המכתב (המוצג נ/3) למשטרת ישראל על מנת שתטפל בו. וקצין המשטרה ראה לנכון להזהיר את [המבקש] כי הוא מאיים ואף לעוצרו עקב כך".

(רע"פ 234/10 קנבורה נ. מ"י.)

ועוד נקבע על ידי ביהמ"ש העליון בסוגיה זו:

"מהו איום? האם די בכך שאדם חש מאויים מאמרת הזולת - מבחן סובייקטיבי טהור? הלכת ליכטמן קובעת שלא די ברגישותו של מי שהדברים מכוונים כלפיו כדי לקבוע שיש באמרה משום איום. המבחן הוא: "הערכתו של האדם הסביר, כפי שהיא באה לידי ביטוי על רקע מכלול נסיבותיו של המקרה" (ע"פ 103/88 - משה ליכטמן נ' מדינת ישראל, פ"דמג (3) 373). כאמור, טוענת הסנגוריה שהאמרה במקרה זה, לפנות לרב מקובל, אין בה כדי להשפיע על האדם הסביר. מענה לטענה מעין זו ניתן על ידי כב' הנשיאה ביניש בעניין חמדני (ע"פ 3779/94 - חמדני משה נ' מדינת ישראל, פ"דנב (1) 408): "כבר נפסק לא אחת כי יש לבחון את התקיימותו של האיום לפי אמת מידה אובייקטיבית, היינו, האם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן הישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום.

אמת המידה אינה האדם הסביר בתור אידיאל אפלטוני. הוא ממילא לעולם אינו מתרשל וייתכן גם שאינו מאויים בקלות. האדם מן הישוב הינו יצור מסוג אחר. הוא חי בחברה ונושא על גבו מטענים שונים. בכל מקרה, לא ייתכן שעבירת איום תתקיים רק אם חמישים ואחד אחוזים מהאוכלוסייה יחוו מאוימים כתוצאה מאמירה מסוימת. ראייה כזו כללית מדי בשני מובנים. הלכת ליכטמן למדתנו שיש לבחון את נסיבות המעשה ושאיין לקבוע כלל גורף רק על סמך סוג האמרה. הלכת חמדני למדתנו שיש לבחון את נסיבות המאויים על פי

מבחן כולל יותר של האדם מן הישוב. יותר מאדם אחד חי בישוב וכל אחד לובש צורות שונות."

(ע"פ 4210/09 לירן נ. מ"י)

ועוד התייחס ביהמ"ש העליון לשאלה של אמירה, הגם שהיא יכולה להחשב כמאיימת אל מול ההגנה של חופש הביטוי:

"... בהמשך לדברים אלה לא למותר להזכיר, כי קיימת מחלוקת מסוימת בשאלה אם כל ביטוי חוסה תחת כנפיו של חופש הביטוי, כך שההגנה הניתנת לביטוי היא פרי איזון ערכי או, שמא, קיימים ביטויים פוגעניים שאינם באים כלל בגדר חופש הביטוי... לכשעצמי, נוטה אני לדעה כי חופש הביטוי אמנם משתרע על כל ביטוי. עם זאת, היקף ההגנה על הביטוי משתנה ממקרה למקרה וההגנה שתינתן לביטוי כלשהו תיקבע בהתחשב בטיבו של הביטוי והערכים העומדים מנגד, על פי ערכי היסוד של השיטה ובהתאם לנסיבות המקרה. במסגרת איזונים אלה, יהיו ביטויים שלא יזכו להגנה כלל או שההגנה עליהם תהיה חלשה ביותר נוכח טיבם של הביטויים מחד-גיסא ומשקלם של הערכים והאינטרסים המתחרים מאידך-גיסא. מכל מקום, הסוגיה העקרונית שעניינה היקפו של חופש הביטוי אינה טעונה הכרעה בפרשה שבפנינו. אציין רק, כי מקובלת עלי ההנחה לפיה, דברי איום יהיו מסוג הביטויים שעוצמת ההגנה הניתנת להם עשויה להיות חלשה ביותר, עד כדי ביטולה, וזאת נוכח המטרה השלילית העומדת ביסודם - הפחדתו של אחר - ובהתחשב במשקלם של הערכים העומדים מנגד."

(ע"פ 2038/04 לם נ. מדינת ישראל).

באותה פרשת לם הנזכרת אף נקבע על ידי ביהמ"ש העליון כי אין נפקא מינה כלל ועיקר האם האיום השיג את מטרתו, אם לאו. דהיינו, אין כל צורך להוכיח תוצאתו של האיום. די להוכיח את פעולת האיום עצמה, אם היא נעשתה מתוך הכוונה להפחיד או להקניט, כקבוע בהוראת החוק, כדי לקיים את עבירת האיומים.

דהיינו, המדובר בעבירה התנהגותית ולא בעבירה תוצאתית.

עתה, יש לבחון האם דבריו של הנאשם בדיסק שהוגש לכב' השופטת מאק- קלמנוביץ והדברים שנאמרו בדיון ביום 9/6/14 הם בגדר עבירה של איומים, כעולה מן האמור לעיל - אם לאו?

הדיסק שהוגש לכב' השופטת מאק קלמנוביץ

מדובר בדיסק שהצפיה בו אורכת כשלוש שעות וחצי!

עם זאת יצויין, כי ברי שהוא לא צולם ברצף וכי הצילום השתרע על פני שעות רבות מאלה.

הדבר עולה הן מן המלל של הנאשם בו, המתאר מפעם לפעם את השעה בה נאמרים הדברים וניתן להבין כי

הוא החל לצלם בשעות הבוקר של שבת וסיים את הצילומים בשעה מוקדמת של בוקר יום ראשון והן ממקומות הצילום המשתנים, הנאשם הנראה באופן שונה, חפצים שונים המתווספים למקום הצילום וכיו"ב.

עוד יצויין כי לא ניתן לשמוע בבירור חלקים מן האמור בדיסק, כיוון שלאורך כל שעות הצילומים שמע הנאשם במקביל מוזיקה, ולעיתים המוזיקה אשר ברקע גברה על פני הנאמר על ידי הנאשם, עד כי לא ניתן היה לשמוע את דבריו כלל ועיקר, או לחלופין לא ניתן היה לשמוע את דבריו באופן ברור.

התובע בסיכומיו להכרעת הדין מצא להביא בתמלול את הקטעים מן הדיסק אשר לטעמיו רלבנטיים להכרעה.

לאחר צפייה מדוקדקת בדיסק ולאחר שהתרשמתי מן האמור בו ומן המצולם, מצאתי כי יש להביא אף מן הקטעים אשר לכאורה, אינם רלבנטיים, שכן יש בהם כדי להשליך על הלך רוחו של הנאשם, על נסיבות הצילום ועל גרסתו של הנאשם בבית המשפט.

הנאשם נראה בתחילת הצילומים כשפלט גופו העליון עירום, הוא לובש תחתוני בוקסר בלבד, יושב בחוץ ושותה.

בתחילה נעשית פניה אל כב' השופטת מאק קלמנוביץ כי תפסול עצמה מלהחליט בעניינו תוך ציון כי הנאשם יסביר את בקשתו. בצמוד לפתיחה זו מברך הנאשם "לחיים" ומרים את כוסו. לאחר מכן פונה הנאשם אל כב' השופט אלכסנדר רון באומרו: "כב' השופט אלכסנדר רון בבקשה תקום... תיקון עוול הוא תמיד קטן".

דבריו אלה של הנאשם לוו בהרמת קול, במימיקה מאיימת למדי ובסימון עם אצבעו.

לאחר מכן מגלגל הנאשם סיגריה, מפנה לפלייליסט לש המוזיקה אותה הוא שומע, מספר על האוזניות שהחליף ועוד, עושה תנועה מגונה בידו, שר ועושה תנועות אחרות בידיו.

בשלב מסויים הוא אומר:

"תשבו שעות, מגיע לי. אם זה מה שאת מחליטה תשבי את כל השעות הלאה, אולי תביעי צער. דיברתי עם ציפורה. כשיתחיל לשעמם תדלגי. אני מתבלבל עם מי אני מדבר.."

לאחר מכן ממשיך הנאשם לשיר ועובר לשוחח אודות נושא פסיכיאטרי והאפשרות ליטול כדורים פסיכיאטריים או שמא חלף אלה, כדור 5.56 מ"מ. הוא אומר:

"תראו הכל. מנייאק מי יישב שניה לערוך".

הנאשם שומע שיר, אליו הוא מצרף, הועסק ככל הנראה בשורה האומרת I would take a greanade for you .

הנאשם פונה אל מעיין, (שהיא כעולה מן ההליך ומעדות בבית המשפט, בתה של בת זוגו הנמצאת ככל הנראה בסמוך למצלמה, אך אינה נקלטת בצילום) ומשוחח עימה לפרק זמן קצר, מחד הוא פונה אליה בטון מאיים

ואומר לה כי מעתה ובמשך 60 ימים אל לה לפנות אליו, תוך שהוא מפנה לעברה אצבע מתרה ומנגד הוא אומר לה כי הוא "ייקח בעבורה רימון" כמאמר השיר לעיל.

בשלב מסוים פונה הנאשם אל השופטת בצעקה: "חגיתוש" תוך שהוא מפנה אל המצלמה אצבע מאיימת ואומר:

I won't take a grenade for you כבוד השופטת חגית מאק קלמנוביץ". "אני .. שחמט למה חשבתי על הכלא" ומתקרב אל המסך ספנים מאיימות. הנאשם ממשיך בתנועה עם ידו תוך שהוא מקלל.

יצוין כי לאורך כל הדברים הנאשם עושה בידיו תנועות מגונות, מניף את אצבעו בתנועה מתרה ומאיימת ואף מתקרב לעיתים אל המצלמה בפניו עם מימיקה מאיימת.

לאחר הדברים האלה פונה הנאשם אל כב' השופט פולוק ומרחיב על הרשעתו בעבירה של העלבת עובד ציבור. הוא מציין כי הוא מודה בכך שכן עובד הציבור היה ראוי לכל העלבה. הוא נתח את העבירה מבחינתו ואת יחס עובד הציבור כלפיו, כן הוא מתייחס לתובעת בתיק .

תוך כדי דבריו, ניגשת אליו, ככל הנראה מישהי , והא מפסיק את דבריו אלה ופונה אליה בדברים ומשיב לשאלה עם מי הוא מדבר: "עם הזין של הסבתא שלי.. עם כל העולם". מניף את רגליו וידיו, צוחק בצחוק פרוע ומשוחח על נושאים שונים שאינם קשורים זה לזה ולא לדבריו הקודמים.

"אני מתרחק קצת להבלי העולם הה. אולי אני אלך להזדיין קצת. אני לא יודע ממי .. (צחוק פרוע). כל מילה שלי איום"

הנאשם ממשיך בדבריו המופנים אל כב' השופט פולוק וסוקר את הרשעתו על ידי כב' השופטת פלדמן, תוך שהוא ממשיך ללוות את דבריו בתנועות מגונות.

בהמשך דבריו פונה הנאשם אף אל הנשיאה שולי דותן, מזכיר לה שהרשיעה אותו בתיק קודם ומציין שיגיש את בקשתו גם אליה ויצרף את הדיסק. מיד בהמשך למשפט זה, תוך שהוא מפנה אצבע מתרה: "מעין לא פונה אלי 60 ימים מהיום. אני לא צבעי מה שידוע בציבור כצבעי - אני לא..."

הנאשם ממשיך ואומר כי האם העבירה המיוחסת לו היא העלבת עובד ציבור, אזי מגיעים לו ₪ 10,000,000 מהתובעת (תוך שימוש באצבע מתרה): "מדינת היהודים עאלק, המילה היא אוגנדה".

הנאשם מתנועע לצלילי המוזיקה ומציין: "זה קוד הכניסה לכלא" ואזי מוסיף: "לייבש עם מגהץ זה נולד עכשיו".

לאחר מכן ממשיך הנאשם ופונה אל הנשיאה:

"כבוד הנשיאה שולמית דותן. אני מקבל שיהיה לך מספיק כבוד אלי כאזרח ולעצמך כשופטת נשיאה להיות

"גם אז עשיתי ככה למסוכנות (תנועה מזלזלת עם ידו).. ככה אני" (שר לצלילי המוזיקה...).

כבוד השופט פולוק אם אני אגיד זכיתי להשתתף בסיטואציה בה כבוד השופט דב פולוק שומע אותי עונה במילה אחת "טוז" ושואל אותי מן הסתם שמע אי פעם "טוז" ושאל מה זה?? " (צחוק פרוע)

"אני משחית מזמנו של בית המשפט אני?" (מגלגל סיגריה נוספת)

מהמשך הדברים ניתן להבין כי הפניה בהם היא לסניגור שייצג אותו ובדברים טענות על כך שהוא מחכה זמן רב לפרוטוקול הדיונים וטרם קיבל אותו ועוד.

לאחר מכן חוזר הנאשם לאמירותיו בדבר המגהץ ומעלה אפשרויות שמא ינהג כך ואולי לא ינהג כך ומסיים את הדברים בקטע זה באמירה: "בוא נגיד כבר ייבשתי הרבה אנשים דאגו שאני לא אשמע את הצעקות שלהם".

המשך הדברים מלווה במוסיקה ועל כן מרביתם אינו ברור. הנאשם דיבר על בנותיו, על הגט ועוד.

לרבות על מגהץ שהיה אחרי הקלה בעונש שלא קיבל וכי היו שם "רק מגהץ ומכות מאש".

כן הוסיף: "אני לא זוכר באלו נסיבות נולדה אצלי הסיומת ברחל בתך הקטנה בפרונקל בתחת ואל תשאל אותי מאיפה אני יודע שלרחל בתך הקטנה יש פרונקל בתחת ותאמין לי יש..."

"הרגע כתבתי את חייבת לפסול את עצמך מלהחליט בענייני והוספתי בתיק בנקודות דלעיל. הרבה פעמים חשבתי לבקש ממנה שתביע צער על זה שתחת ידה אני עבריין מין מורשע. נעים מאוד" (מבצע תנועת זלזול).

"תחשבו (תנועה מתרה באצבעו) שגם אני שואל את עצמי מה כולם מטומטמים. אחת התשובות היתה אני מכה נשים ואני אלים כמו שאני עבריין מין וזה לא נכון. אני יותר אלים מעבריין מין. אני לא אלים בכלל אני גם לא עבריין מין. אבל יש דברים שיש שאנשים עושים שאני חושב שהם הרבה יותר גרועים מאחד כזה... אני לא יכול לחשוב שתמורת תשלום לא יעמוד לי אבל עמד.. איפה העלים גם זה נגמר.. רק שאולמרט לא ייקח לנו את מעשיהו..".

במשך פרק זמן שלאחר מכן מדבר הנאשם על רקע המוזיקה ועל כן לא ניתן היה לפענח את דבריו. הוא חזר על המילה "מגהץ" אך לא ניתן היה לפענח את ההקשר. כן החזיק בידו פרוטוקול דיון כלשהו, אך לא ניתן היה גם בענין זה לפענח את ההקשר. גם בפרק זמן זה ביצע הנאשם תנועה מגונה.

תוך כדי דיבוריו הנאשם אוכל ואומר: "אתם יודעים כל אחד מגהץ"(בליווי תנועות גיהוץ) הוא ממשיך בדיבוריו על מגהץ, אך המוזיקה התגברה על קולו, ולא ניתן היה לפענח את הדברים.

"מה שאמרתי היה מספיק חשוב כדי להגיד לכם שלא צריך שתביאו קורא שפתיים שיתמלל אותי.. ולאחר הדברים האלה מצולם הנאשם כשהוא שותק ומביט אל המצלמה במשך למעלה משלוש דקות וחצי.

בהמשך מדבר הנאשם על חוק יסוד כבוד האדם וחירותו, המילה מגהץ חוזרת שוב, ותוך כדי צחוק פרוע הוא מזכיר את קט סטיבנס ומציין כי עותק יישלח גם אליו.

בהמשך מדבר הנאשם אל מישהי המתקרבת אליו, אך אינה מופיעה בצילום ומשוחח עימה אודות תכניותיהם להמשך היום, תוך שהוא מציין בפניה כי מבחינתו היא יכולה להגיע עירומה, והגם שהוא מתרה בה כי הכל מוקלט הוא ממשיך בדבריו ומפרט כי הוא מעדיף שלא תלבש בגדים תחתונים. הוא מסיים פיסקה זו באומרו: "כבוד האדם וחירותו זה כבודו של האדם וזכותו לומר את הדברים ככה וזה יותר מכובד מדברי עכברי הביבים שאני שמעתי בביהמ"ש."

לאחר מכן נקטע הסרט והנאשם חוזר לצילום מספר שעות לאחר מכן ומדבר אודות פלייליסט שהכין, אודות בת זוגו, אחותו ועוד.

פרק זמן נוסף מדבר הנאשם, אך לא ניתן לפענח את דבריו ותוך שימוש בתנועת יד מזלזלת הוא אומר בסוף פרק זמן זה: "אני מבזבז את זמנו של ביהמ"ש?"

בהמשך משוחח הנאשם עם חברו ומנחה אותו כיצד יוכל לשוחח עימו כאשר החבר יהיה בדרכו לבאר שבע. השיחה היא אודות רצונו של הנאשם להשיג מאדם שלישי תוכנת עריכה על מנת לערוך את הצילומים.

הנאשם עוזב את החדר לפרק זמן ארוך למדי, במהלכו ממשיכה המצלמה לצלם, ולאחר שהוא שב, מתנהלת שיחה נוספת עם אותו חבר באותו נושא, תוך שהנאשם מפצח גרעינים. במהלך השיחה מסביר הנאשם כי למחרת הוא יגיש בקשה לביהמ"ש ולה יצרף תקליטור וכי מדובר בבקשה שתוגש למספר שופטים ועל כן יהיו מספר תקליטורים "אז זה יהיה ערוך במידה שאני יכול לערוך את זה. כרגע יש איזה 50 קטעי צילום כי כל פעם הייתי עוצר את הצילום ממשיך את הצילום..."

השיחה מתארכת בנושאים אלה וברקע נשמעת מוזיקה המפריעה לשמוע את הנאמר.

סוף הצילומים ביום ראשון בשעה 05.00 אזי נראה הנאשם שיושב בסמוך לשולחן ומקריא את הבקשה שברצונו להגיש. הוא מסביר כי עבד על בקשה זו שעות רבות וחוזר על כך כי למעשה הוא מודה באשמה של העלבת עובד ציבור הראוי לבוז ולמעילתו בתפקידו. הוא "בטוח שהתיק של פלדמן יעבור להרשעה ובטיעונים לעונש נכנס הכל ואל תגידו לי שזה לא עובד ככה... העבירו את זה לשופטת מאק קלמנוביץ שהיא קראה את כל הפרוטוקולים, שהיא יודעת הכל, אולי קצת. מי שצריכה לשבת פלדמן.. זו הבקשה שלי אליך פולוק ואני רוצה להפעיל בענין הזה לחץ כמה שאפשר. אני מבקש ממנה לפסול את עצמה. יש נשיאה אני אבקש גם ממנה להשפיע.... אני רוצה שהכל יעבור אליך והגיע הזמן שמדינת ישראל תביע צער שאני עברין מין אני אמנם לא עברתי עבירת מין כלשהי..."

הדיון ביום 9/6/14

כזכור דיון זה הוקלט על ידי הנאשם.

פרוטוקול הדיון הוגש כראיה. להלן יובאו עיקרי הדברים המופיעים בהקלטה והנוגעים לדברי הנאשם טרם הידון ומיד לאחר סיומו.

בתחילת ההקלטה נשמעים דבריו של הנאשם, ככל הנראה אל אנשי משמר בתי המשפט, בהם הוא מתרה: "יש מצב שהיום אני לא אעשה כלום ואתם תצטרכו להרים אותי... אם האחראי עליך ירצה לדבר איתי אני אדבר איתו..."

השיג ושיח עם אנשי המשמר ממשיך לאור פרק זמן לרבות האפשרות שהנאשם יקבל הוראה לצאת מן האולם ומה יעשה אז ולאחר מכן מופיע בהקלטה מהלך הדיון בבית המשפט, לרבות בקשתו של הנאשם מכב' השופטת מאק קלמנוביץ להביא את טיעונו לענין העונש.

לאחר סיום הדיון פונה הנאשם אל השופטת ומבקש לתקן את הפרוטוקול. השופטת הבהירה לו כי הפרוטוקול חתום וכי עליו להגיש בקשה בכתב. הנאשם עומד על שלו, והשופטת שבה ומבהירה לו כי הדיון הסתיים. הנאשם חוזר על בקשתו ומרחיב אותה, והשופטת מבהירה לו כי עליו לצאת מן האולם. הנאשם מתעקש ובינו לבין השופטת מתפתח דין ודברים. בהמשכו אומר הנאשם:

אי אפשר.. גפרור שרוף מחוק לגמרי ומה שאמרתי על בן אדם עם מגהץ אני מבקש מבית המשפט לחשוב..אני לא בכזאת קלות הייתי מוריד בן אדם עם מגהץ".

לשאלת השופטת למה הכוונה "עם מגהץ." הוא משיב: אמרתי בתקליטור, שאם היה יוצא חוק במדינת ישראל שגריב עמרם שלום יכול להוריד בן אשם עם מגהץ, אז אם מישהו היה אומר לי תוריד את הבן אדם הזה, הייתי אומר מה פתאום למה? ואם היו אומרים לי שהגבר הזה אם לא תוריד אותו עם מגהץ הולך לרצוח את אשתו אז הייתי אומר להם תשבו וההמשך בתקליטור".

לשאלת השופטת את מי הוא הולך להוריד, השיב הנאשם: "אני ? חלילה וחס". ובהמשך: "את זכית להיות מורמת מעם ולהיות מסוגלת.. אולי לא עם מגהץ אבל זה די דומה ראיתי הרבה כאלה זה קורה כל יום. אתם מגהצים ושולחים. ואני רואה אותם ואני חוויתי את זה על בשרי וראוה את זה. .. אני עשיתי מעשה מגונה בפומבי?" השופטת מנסה שוב ושוב לסיים את הדיון והנאשם מסיים את דבריו באמירה "בתקליטור יש דברים מאוד ראויים, הרבה יותר ראויים ממה שראיתי בחלק מאולמות בתי המשפט".

גרסת הנאשם במשטרת ישראל

הנאשם מסר שלוש הודעות במשטרת ישראל.

הודעתו הראשונה (ת/5) נמסרה ביום 9/6/14 בשעה 23.30 - הנאשם סרב לחתום על האזהרה ומשנשאל

האם הוא מבין את החשדות, השיב כי הוא מבין עברית. משנתבקש לפרט את אירועי היום בביהמ"ש השיב כי הוא עומד על כך שהחוקר יכתוב כל מילה מפיו והשיב כי אין זה סביר שהשופטת מאק קלמנוביץ הגישה נגדו תלונה במשטרה וכי מעבר לכך אימו בת 80. לאחר מכן ציין החוקר בהערה, כי אותו שלב, הנאשם החל להסתובב בחדר החקירות, וסרב לבקשות לשבת. הוא הרים את קולו על קצין הסיור וסרב להחקר. הוא אף התקרב לקצין הסיור באופן מאיים ואמר לקצין הסיור כי הוא זה אשר מנהל את החקירה. בשל כך נעצר הנאשם. בוצע עליו חיפוש, על אף התנגדות פסיבית שלו, הוא סרב לשבת וסוף דבר התיישב "בפראות" על הרצפה ואמר ש"יעשה מה שבזין שלו". בשלב זה הופסקה החקירה.

במזכר שערך רס"ר תומר פרג (ת/7) הוא ציין כי לאחר חקירה זו של הנאשם, הוא התיישב על הרצפה, סרב לשבת על כיסא, שר בקולי קולות וכאשר הבחין כי החוקרים והקצינים אינם מגיבים, הרים את קולו. הוא חדל משיריו רק על מנת לקלל ולגדף והשתמש במילים בוטות ובביטויים בלתי ראויים כלפי הקצינים.

הודעתו השניה של הנאשם (ת/6) נגבתה ביום 10/6/14 בשעה 00.13 - גם על הודעה זו סרב הנאשם לחתום.

את דבריו פתח הנאשם בטענה שהוא עייף מעשרות השופטים והשוטרים שעוסקים בעניינו. משנתבקש להגיב עניינית לטענה כי איים על השופטת, והשיב: "אני מבקש להביא לעימות איתי את המטומטם ורפה השכל והאידיוט והחמור והמפגר והאינפנטיל שטוען שאיימתי על שופט כלשהו וכבוד השופטת חגית מאק קלמנוביץ בפרט ויושיב אותו פה בחדר ויביא אותו מחר לשופט שנבין למה אני עצור כאן...".

הנאשם הופנה לכך שבידי המשטרה עדויות ומסמכים שבין היתר אמר לשופטת שאפשר לרצוח אדם עם מגהץ והוא השיב כי אותו יום ביקש בבית המשפט מאת השופטת, בפעם השניה, כי תפסול את עצמה, והיא גרמה לו להבין כי הסתכלה בתקליטור. הוא הבהיר כי התקליטור הוגש באמצעות מזכירות ביהמ"ש לשופט פולוק, לשופטת מאק קלמנוביץ ולנשיאה דותן. בדיון שהתקיים אותו יום אמרה לו השופטת כי היא ראתה את התקליטור והוא השיב לה כי לא עשתה כן וכי הוסיף ואמר לה שעליה לחשוב אודות מה שאמר על המגהץ. הנאשם ביקש להרפות את האזיקים שעל ידיו וסרב להמשיך ולענות על שאלות.

במזכר שערך רס"ר תומר פרג (ת/8) הוא ציין כי בחקירתו השנייה, התהלך הנאשם בחדר החקירות ואת תשובותיו צעק. לאחר סיום חקירתו המשיך להתהלך בחדר וצעק לעבר קצין החקירות: "אל תפנה אלי בכלל". משנשאל בעת מעצרו האם הוא רוצה להודיע למאן דהוא על מעצרו, השיב: "אני לא סומך על קטנות השכל שלכם שתדברו בשמי אני רוצה להודיע בעצמי, אז סע". הוא המשיך להפנות ביטויים בוטים ועולבים כלפי הקצינים ולאחר מכן סרב לצאת מחדר החקירות. קצין ושני ושטרם נאלצו להרימו ולהוציאו ובצאתו נגח את קיר החדר.

הודעה שלישית נגבתה מהנאשם ביום 11/6/14.

ההודעה נפתחת במונולוג ארוך של הנאשם המסביר מדוע עתה יענה לשאלות ומדוע לא ענה לחוקר הקודם

שחקר אותו.

אל הנאשם הופנתה שאלה כי בדיסק הוא נראה מצולם לאורך יותר משלוש שעות כאשר הוא לבוש מכנסים קצרים בלבד ומדבר דברים שונים שאינם קשורים בהכרח לדיון המתנהל בעניינו בבית המשפט וכי יש בדיסק בכללותו משום איום על השופטת וכן דברים המתפרשים כאיום.

הנאשם הגיב על כך כי הוא ביקש להעביר את ההליך בעניינו אל כב' השופט פולוק ועל כן צרף תקליטור לכל בקשה והוא אינו יכול לכתוב, על כן עשה מה שהוא יכול וצילם עצמו לאורך זמן רב ואפילו לא ישן. וזאת על מנת לבקש מהשופטת מאק קלמנוביץ שלא תעשה טעות פעמיים ושתביע צער שתחת ידיה הוא הקטן עמרם גריב יוצא כעבריין מין מורשע וכי תעביר את התיק לשופט פולוק המכיר אותו וכך עשה גם כדי להפעיל לחץ על השופט פולוק שיזום הליך זה ועל מנת לבקש מהשופטת מאק קלמנוביץ במהלך הדיון כי תפסול את עצמה "ואת כל הלך המחשבה הזה שאפילו אתה עם יכולותיך מבין שלא דיברתי רק עם קלמנוביץ אלא התנהלתי עשיתי עם מכנסיים קצרות ביום קיץ על הגג של טלי ואני לא מתבייש בשום דבר שמופיע בדיסק ובז בז עמוק לכל מי שיכול לעוות את הדברים כך שעמידה על הראש נפנוף ברגליים ועוד כמה דברים אם נעקם מספיק גם לא נגיע לאיום".

משהחוקר מפנה אותו לדבריו על גיהוץ אנשים ומבהיר לו כי שליחת דברים מעין אלה לשופטת טרם מתן גזר הדין מהווה איומים, חזר הנאשם על הדברים כפי שאמר אותם בדיסק והוסיף: "זה מה שאני אמרתי אני לא חוזר בי מאף מילה אני גאה במה שאמרתי זה שאת כבוד השופטת חגית מאק קלמנוביץ ואתה כבוד השופט פולוק זכיתם להיות מורמים מעם ואתם עושים זאת כיום חויתי את זה על בשרי וראיתי יותר מדי אבות יותר מדי פעמים נשרפים על ידי וניסיתי להקל על כאבם אז אני מצפה שהבדיקה לפני המגהץ תהיה בעיני ראויה..."

משנשאל לגבי התנהגותו ביום הדיון 9/6/14 השיב כי הוא מוכר בבית משפט שלום ירושלים מזה כעשר שנים והכל יודעים כי הוא לא יאיים ולא יעשה דבר ואין כל צורך בהתערבות המאבטחים בעניינו.

משנאמר לו כי השופטת מאק קלמנוביץ חשה מאויימת בשל התנהגותו, הביע את תמיהתו בשל כך.

משנשאל הנאשם האם נראה לו כי מדובר בהתנהגות מכובדת משלח דיסק ובו הוא נראה ללא חולמה, שותה משקאות, שר שירים ומדבר בנושאים שאינם רלבנטיים לדיון, השיב כי הוא גאה בהתנהגותו.

הוא חזר על כך גם כאשר הוצגו בפניו קטעים מן הדיסק.

את הודעתו זו חתם הנאשם: "המעצר הזה הוא בעיני הבורות לשיטתי ביזיון בית המשפט".

גרסת הנאשם בבית המשפט

חקירתו הראשית של הנאשם החלה בשאלות שהופנו אליו על ידי בא כוחו, שביקש ממנו לספר על הרקע

שהביא לפתיחת הליך זה ועל הרקע להגשת הדיסק לבית המשפט.

לאחר פתיחה בדברים שלא היתה בהם כל רלבנטיות לכך, ביקש הנאשם להגיש טבלה מטעמו, שנערכה על ידיו.

הגם שב"כ המאשימה לא מצא בה שום רלבנטיות, הסכים להגשתה על מנת למנוע בזבוז זמנו של ביהמ"ש. (נ/1)

טבלה זו המשתרעת על פני שני עמודים מתארת שורה של אירועים שונים המשתרעים על פני השנים 2005-2009. הראשון שבהם מיום 5/7/2005 "הלוויה של נעמה חיה וכובע רחב שוליים על הראש של יוסי ז"ל". לאחר מכן לאורך השנים 2006-2009 אזכורים של הליכי מעצר שונים, הרחקתו ממקומות שונים ותיאור מעלליו במקומות שונים כשבצד חלק מהם נזכרים שמות של שופטים, או הצווים שניתנו בעניינו בעקבותיהם.

כאמור האירוע האחרון הנזכר הוא מפברואר 2009.

הנאשם, שהאריך בדברים לא רלבנטיים, נתבקש למסור את גרסתו לכתב האישום.

הנאשם החל לספר כי נדון תחילה בפני כב' השופטת פלדמן אך המשך ההליך לא היה בפניה, אך חיש קל המשיך בהרצאת דבריו בנושאים אחרים לחלוטין, בהכפשת המשטרה וגורמים אחרים, תוך הכפשת התביעה המנהלת את ההליך נגדו עתה וכינוי התובע בכינויים בוטים ועולבים ולא היה בהחלטות ביהמ"ש המתרות בו מלחדול לעשות כן ומלהעיד באופן הרלבנטי לעניינו, כדי להביאו לעשות כן.

הנאשם סיפר כי פנה אל כב' השופטת פלדמן וביקש כי הדיון ימשיך להתנהל בפניה, הגם שהיא מונתה בינתיים לביהמ"ש המחוזי, משום שהוא זו שהרשיעה אותו בדיון, אלא שהיא השיבה בשלילה.

הדיון הועבר בפני השופטת מאק קלמנוביץ.

לדברי הנאשם הוא היה מיוצג באותו הליך על ידי סניגור שהוא "שמרתי אותו רק כדי להעניש אותו". לטעמו, לא ייצג אותו הסניגור כהלכה, על כן במהלך ההליך ביקש לייצג את עצמו ואף ביקש להגיש סיכומים בכתב בנוסף על סיכומי הסניגור. על כן עתר כי גם הטעונוים לעונש יוגשו בכתב. וכי לאחר מכן יוכל לטעון בפני השופטת מאק קלמנוביץ במשך רבע שעה. לאחר מכן הגיש בקשה כי בית המשפט ישמע אותו במשך שעה.

בקשתו נדחתה על ידי השופטת מאק קלמנוביץ.

הנאשם המשיך וסיפר באריכות רבה על התנהלות הליך זה ואחרים וסיפר כי במהלך הטעונוים לעונש קם סניגורו וטען טעונוים שאינם ממין הענין וכאשר הוא קם אחריו וביקש לטעון, הבהירה לו השופטת מאק קלמנוביץ כי עומדות לרשותו מספר דקות.

באריכות תאר הנאשם את התנהלותה של השופטת ואת הבנתו כי "היא רוצה לקרוע אותי רוצה להכניס אותי לכלא". לטעמו מדובר בחוסר היגיון, חוסר אובייקטיביות, חוסר צדק ועוד. הוא סבר שראוי שהשופטת לפלדמן תגזור את עונשו אבל לא יצא כך והשופטת מאק קלמנוביץ לדבריו, הכתירה אותו כעברין מין מורשע.

הנאשם המשיך ותאר כיצד הרגיש שהשופטת לוחצת אותו וכי מדובר בעונש שבין חצי שנה לשנה וחצי מאסר ומיד לאחר מכן גלש שוב לאירועים שאינם ממין העניין.

לשאלת ביהמ"ש מה הביא אותו לצלם את הדיסק, השיב כי על בית המשפט לקרוא את כל הפרוטוקול ולהבין ולשאלה מה לבש את צילם את הדיסק, השיב כי בכלא אמרו שאלו מכנסיים של ורסאצ'ה והחולצה של גוצ'י "כוס אמו של אלוהים עארס".

שוב שוב הוזהר הנאשם כי עדותו תופסק אם לא ינקוט בלשון הראויה לבית משפט ואף במהלך חקירתו הראשית ביקש בא כוחו לפטור אותו מיצוגו לאור התנהלותו זו.

לאחר שהתנהגותו זו של הנאשם לא חדלה, אלא אף התעצמה, התרה בו ביהמ"ש כי אם לא יחדל מכך - יוטלו עליו הוצאות.

בהמשך דבריו ציין הנאשם כי הבקשות הועברו על ידיו כאמור אל הנשיאה דותן והשופטים פולוק וקלמנוביץ וכי הנשיאה דותן החליטה שלא להתערב בהחלטות השופטים האחרים. השופט פולוק הסתפק בכך שציין שראה את הבקשה והשופטת קלמנוביץ החליטה שלא לפסול את עצמה.

לאחר כשעתיים, ניתנה החלטתו של ביהמ"ש ולפיה במשך כשעתיים נשמעו דבריו של הנאשם שאמורים היו להיות החקירה הראשית והוא לא הגיע לעיקר הדברים. לא היה כל טעם בהמשך ניהול ההליך בדרך זו ועל כן אופשרה לנאשם מחצית שעה נוספת בלבד כדי להשמיע את גרסתו ועל מנת לסיים את החקירה הראשית.

למרות החלטה זו, שב הנאשם ודיבר ארוכות על נשואים רבים שאינם ממין הין. לענייננו ובין הדברים, סיפר כי ביקש לקבל תוכנת עריכה, אך הדבר לא נסתייע בידו ועל כן הוגש התקליטור כפי שהוגש. עוד סיפר על כך כי בעבר כבר הרשיעה אותו השופטת מאק קלמנוביץ ודנה אותו למאסר בפועל לא קצר.

הוא הסביר את העובדה שהיה על הגג לבוש במכנסיים קצרים בלבד, בכך שהיה מדובר ביום קיץ חם.

כבר בתחילתה של החקירה הנגדית ולאחר שאלות בודדות וקצרות של התובע, פנה ממנו הנאשם והחל לנבל את פיו וכבר בתחילת הדין לא היה מנוס אלא לחזור ולהזהיר אותו כי אם ימשיך בהתנהגותו זו יוטלו עליו הוצאות.

הגם שדבריו של הנאשם לא היו ברורים כלל ועיקר בחקירתו הראשית, הפנה אליו ב"כ המאשימה שאלה ברורה בחקירה הנגדית: "האם המטרה שלך היתה שהשופטת קלמנוביץ תפסול את עצמה מלהמשיך את הדין בתיק ולגזור את דינך בתיק או שמא מטרתו היתה שתאפשר לך לטעון לעונש במשך שעה?"

הנאשם השיב:

"לא. מטרתו היתה נטולת מטרה. מטרתו היתה תראו אותי ואם תרצה אני אתן לך בקשה שלי שאומרת תראי אותי אותי תראי. בטיעונים לעונש לפחות. זה לא רק היא זה כל המערכת. אז אמרתי לא ידוע מה לעשות אינעל העולם. ידעתי שאני לוקח מחשב והלכתי לגג ידעתי שאני לא יכול לקבל את העוול הזה שקורה בשם מדינת ישראל והגענו כבר לשופטים לא החוקר, לא הקצין, לא השופט.."

לאחר הדברים האלה לא הניח הנאשם לתובע לשאול את שאלותיו, צעק לעברו, התפרץ לשאלותיו ולמעשה לא השיב לשאלות.

עם זאת ולאחר מכן, הדגיש לשאלת התובע כי אם כוונתו של התובע לכך שהיתה לו כוונה לפסול את השופט מאק קלמנוביץ כיוון שבעבר כבר גזרה את דינו, כי אזי התשובה היא באופן חד משמעי שלילית וכי הוא מכבד אותה מאוד.

משהטיח בו התובע כי כל דבריו בדיסק וגם במהלך הדיון בפני השופט בדבר המגהץ נאמרו על מנת למנוע משופטת זו לגזור את דינו, השיב הנאשם בכך שהחל לחזור על המשפט: "אם היו אומרים לי שבמדינת ישראל גריב עמרם שלום וכו'..". כמפורט בדיסק והמשיך בצעקות. הוא אישר עם זאת שבקשתו, כפי שהיא מופיעה בדיסק מופנית אל השופט פולוק כי ימשוך את התיק מהשופטת מאק קלמנוביץ.

הנאשם המשיך באי התייחסות לשאלות התובע, שאף הפנה אותו לקטעים מסויימים בדיסק וביקש את התייחסותו לאמור בהם. הוא צעק וצחק חליפות ולא קיבל את מרותו של ביהמ"ש, גם כאשר הוטלו עליו הוצאות.

לאחר שהתובע הפנה אותו לאמור בדיסק בדבר רצונו לפסול את השופטת מלדון בעניינו, הרצה הנאשם ארוכות על ההליך שהתנהל בעניינו אצל השופטת ועל הדין ודברים שהתפתח עימה וסוף דבר חזר והדגיש כי לא ביקש לפסול אותה - והכל תוך צעקות והעלבת התביעה.

לאחר שהנאשם הרצה את דבריו ארוכות, שאלו הובע האם הבין דבריו נכון כך שהוא מתכוון שבדברו על אם היה יוצא חוק שניתן לייבש אדם עם מגהץ, הוא מקביל עצמו בכך למי שאוחז בסמכויות שפיטה השיב על כך הנאשם בחיוב. אם כך, שאל התובע: "מה זה לייבש בן אדם עם מגהץ אם אתה שופט עכשיו?"

על כך השיב הנאשם: "אתה שואל מה זה לייבש בשבילי. אז אני בתור ילד שמעתי בחדשות כמה פעמים על המאפייה הרוסית שמגהצים בן אדם קרה בארץ תבדקו... אבל יש משהו יותר גרוע ממגהץ זה לשים אותך שנה בתוך שריפה שנה בוער. אז לייבש בן אדם זה לראות אותו נקרע יושב פה אשתו בת שלו 4.5 שנים הבן אדם לא מבין בכלל איפה הוא..." משנתבקש להבהיר את דבריו, לא פרש הנאשם את הביטוי, אך סיפר על דוגמאות ממעצר ומסכסוכי גירושין.

משהתובע הטיח בו שהקונוטציה היא למשהו אלים, ציין הנאשם כי מדובר במשהו מזעזע אך אל אלים.

עוד הטיח התובע בנאשם כי הוא מצולם ללא חולצה, משתמש בביטויים שאין להם מקום בבקשות לבית משפט, ומדבר בצורה מאיימת והכל על מנת להלך אימים על השופטת מאק קלמנוביץ שעתידה היתה לגזור את דינו ולגרום לה להעביר את הטיפול בתיק לשופט אחר.

הנאשם השיב כי לא ישב במקום על מנת לשלוח לה (לשופטת דיסק) אלא דיבר "עם כל העולם ואשתו" ובאותו שלב של החקירה ביקש לראות את הדיסק בטענה שאינו מאמין שמדובר באותו דיסק...

התובע המשיך להקשות על הנאשם ולשאול אותו שאלות על האמור בדיסק לרבות כך שכאשר חזר על נושא המגהץ וייבוש בני אדם, ציין בסוף הדברים כי יש להבין דבר מתוך דבר וכן המשיך והקשה עליו באשר לרצונו לגרום להעברת הדין בעניינו מן השופטת מאק קלמנוביץ לשופט אחר, דבר שעלה סוף דבר בידו, לאור התנהגותו, אלא שהנאשם בשלו ובהתנהגותו, השיב תוך צעקות, צחוק והתנהלות בלתי ראויה, בנושאים אחרים ולא השיב לשאלות אלה.

התובע המשיך ושאל, על אף שהנאשם חרף וגידיף אותו ועמד על שאלתו האם לא הגיש הנאשם בקשה להעברת הדין. כאשר הנאשם המשיך לענות שלא לענין, שאל אותו ביהמ"ש האם הבקשה שניסח לא היתה מספיק ברורה, כך שיעלה ממנה כי הוא רוצה להעביר את הדין אל השופט פולוק. הוא השיב לשאלה: "לכל אהבל ברור". אם כך, הקשה התובע, מדוע לא הסתפק בבקשה זו והוסיף בקשה מוסרטת המשתרעת על פני שלוש שעות וחצי בה הוא נראה כשפלג גופו העליון חשוף, והוא נוקט בלשון מאיימת ובתנועות מזהירות ומנבל את פיו. הנאשם השיב בצעקה לתובע: "אתה מנבל את פיך פיך בעיני מנוול" הוא המשיך ופרט "אני אמרתי כל מטומטם אהבל חמור יבין שאני מבקש להראות זה לא בסדר מה שאתם עושים". הוא חזר והדגיש כי הרשעתה של השופטת פלדמן היתה חרפה ורק הוא ידע שזה לא חוקי וכוונתו היתה לבקש מהשופטת מאק קלמנוביץ שעה על מנת שתראה אותו "ואחרי זה אהיה מסוגל לאכול את החרא שאת מסוגלת להאכיל אותי אבל אני יודע שאני עשיתי כל מה שאני יכול הארתי עיניך אבל את לא מוכנה להקשיב. מתי אזרח מבקש לפסול שופט, אזרח מבקש לפסול שופט שהוא חושב שהשופט לא ראוי". לטענתו לא ביקש להלך אימים על השופטת והנה מדוע לא איים על השופט פולוק?

בהמשך חקירתו הנגדית משנתבקש להתייחס לקטע בדיסק בו הוא מכנה את השופטת בשם "חגיתוש" הוא נושא הרצאה ארוכה אודות הבקשה שביקש להגיש ואודות המכותבים לה וכן אודות כך שנתעייף מכל השופטים הנזכרים בה ועל כן בשלב מסוים "ואז אני חוסף קריזיון קטן ועוברת לי בראש חגית שכנת ילדותי שגרה בקומה רביעית....(כאן ממשיכה הרצאת דברים ארוכה..). אז בתוך כל האווירה הזו אמרתי שבדרך חברון 28 קומה רביעית גרה ילדה ולה קוראים חגיתוש. חגיתוש והמשכתי הלאה. במהלך כל התקליטור הזה ברוב המקרים מתוך כבוד, כי אני מכבד את בית המשפט יותר מכל אדם שאני יודע על קיומו".

התובע שב ושאל את הנאשם באשר לכוונתו בגיהוץ וייבוש בני אשם והקשה עליו בהזכירו לו שאף הוא אישר שאמנם אין בביטוי אלימות, אך יש בו כדי לזעזע. אם כך, שאל מה יחשבו על כך בני אדם אליהם יופנה הביטוי.

הנאשם סיפר סיפור ארוך הכיצד פנה אל חנות חשמל ושם סיפר סיפוריו למוכר וכיצד ביקש שהשופטת תשמע אותו ועוד וכן הוסיף: "אז אם היה יוצא חוק שאני יכול לייבש בן אדם עם מגהץ אז הייתי יכול. אבל אם היו אומרים לי תייבש את הבן אדם הזה אני לא הייתי מחפש את חגיתוש, אני לא הייתי מחפש, אני הייתי שואל למה, אני הייתי שואל למה (בצעקות) ואם מישהו היה מדבר כמוהו (מצביע על התובע) אז אני מסתכל לך בעיניים והייתי אומר לך לך תזדיין החוצה" הנאשם חזר והרצה את משנתו כפי שהיא מופיעה בדיסק בנושא זה והוסיף וציין כי לטעמו הוא מתנסח בצורה הראויה לבית המשפט.

משביקש התובע מהנאשם להתייחס לאמירתו בדיסק לפיה הוא כבר ייבש הרבה אנשים ודאגו שהוא לא יישמע את הצעקות שלהם, השיב בכך שהתייחס לענישה שהוטלה עליו על ידי השופטת מאק קלמנוביץ בעבר ואף לענישה שהוטלה על ידי מותב זה על נאשם אחר ולטעמו זעקתם של הנאשמים לא נשמעת על ידי השופטים וסוף דבר אף ביקש לאסור את התובע.

עוד הקשה התובע והביא מן הדיון שהתקיים ביום 9/6/14 בפני השופטת קלמנוביץ ומדבריו של הנאשם בפניה והטיח בנאשם כי הנה כאשר הוא רוצה הוא יכול להביא דבריו בצורה סדורה ובדרך ארץ, ללא קללות וניבולי פה ועל כן מדוע בחר להגיש את הדיסק לביהמ"ש כפי שעשה. בתשובתו לא השיב הנאשם באופן ענייני, אלא פרט הכיצד הוא מעדיף להרגיש חופשי וכיצד הגיש את הדיסק ולדבריו כאשר "רפי שכל, בני עוולה מלך הארץ עושים את מה שהם עושים, צריך שופט שיזעזע אותם".

התובע הפנה את הנאשם לדבריו בחקירה הראשית, לפיהם אמר: "רציתי שתראו אותי חלק גדול מהמחאה שלי, תראו אותי פסיכי שאין לו גבולות" ועל כן הטיח בו כי כוונתו היתה בהכנת הדיסק שהשופטת תראה בו פסיכי חסר גבולות שיש לחשוש מפניו. הנאשם השיב כי התובע משבש משפט ומסלף את דבריו וסקר את רקע הסכסוך עת אשתו, הבעיות מהן סבל ואת הטיפול הפסיכיאטרי אליו פנה.

התובע הפנה את הנאשם לדבריו בסוף הדיון בפני השופטת כאשר ביקש ממנה לחשוב ושאל לכוונתו, שכן הדיון כבר הסתיים אותו שלב. הנאשם השיב כי התובע אינו מדייק בעובדות וביקש מביהמ"ש להורות על מאסרו.

לאחר שהמשיך בהתנהגותו זו וניתנו בעניינו כמה החלטות נוספות ואף הוטלו עליו הוצאות, המשיך הנאשם בהרצאת משנתו וסוף דבר אמר כי כיצד יתכן לטעון כנגדו שאין לו גבולות וכי אדם ללא גבולות היה מסוגל להתנהג כמוהו ועוד להמשיך...

התובע המשיך והקשה על הנאשם וציין כי בדיון שנערך ביום 9/6/14 ציין את הביטוי "להוריד בן אדם עם מגהץ" להבדיל מהביטוי: "לייבש בן אדם עם מגהץ" הנזכר בדיסק ומאחר שלהבנתו "להוריד" זה להרוג, והוא מסיק מהדברים שלהוריד שווה לייבש, הרי שהתכוון גם בדיסק לכך.

הנאשם השיב כי לעיתים השתמש בביטוי זה ולעיתים בביטוי האחר, אך להסיק מכך שכיוון בכך אחרת מן הדברים "התמים, המקסימים, הנפלאים, האמיתיים, הנכונים שאני אמרתי - זה ביזיון בית משפט".

הנאשם המשיך בהתנהגותו זו, התפרץ בצעקות, השיב שלא לענין, גדף את התובע באופן אישי, וזאת למרות הוצאות שהוטלו עליו והחלטות שניתנו בעניינו, התפרץ למתן ההחלטות עצמן ועוד ועוד. בנסיבות אלה, לא היה כל טעם בהמשכה של החקירה הנגדית והוריתי על הפסקתה.

עדויות נוספות

הגם שכאמור לעיל, ההקלטות וגרסתו של הנאשם לגביהן הן הראיות העיקריות בתיק זה, מצאתי להביא בקצרה אף עדויות נוספות שהוצגו בפני ביהמ"ש.

רס"ר תומר פרג' ורס"ר שמואל שנהב תארו בעדויותיהם את מהלך חקירתו של הנאשם במשטרה. הדברים עולים לעיל מן המזכרים שרשם תומר פרג' ומהערות החוקרים בהודעותיו של הנאשם.

ציפורה חטבי, הקלדנית של כב' השופטת מאק קלמנוביץ, סיפרה שהיא מכירה את הנאשם מן הדיונים בבית המשפט. היא ציינה כי הוא נהג להגיע לאולמה של השופטת הן כאשר נקבעו לו דיונים בפניה, וגם בימים שלא נקבעו לו דיונים, ואז היה מגיע ויושב באולם. מאחר שהשופטת חשדה כי הוא מקליט את מהלך הדיונים, ביקשה שיהיה תחת מעקב לש משמר בתי המשפט.

לדבריה, כאשר נכנס הנאשם לאולם, השתרר באולם לחץ מסויים, כיוון שתמיד נכנס כאשר הוא נסער, מרוגז ובאי שקט. היתה תחושה של לחץ ומעין פחד שמא יקרה דבר.

באשר לדיסק נשוא הליך זה, ציינה העדה כי היא נכנסה יום אחד לאולם, כאשר לא התקיימו דיונים והבחינה בשופטת צופה בדיסק. היא סברה שמדובר במוצג, אולם משהבחינה באשר צולם בו סברה כי מדובר במוצג מוזר. היא הבחינה בנאשם כשפלג גופו העליון עירום, מעשן ומדבר, פונה אל השופטת. השופטת הריצה קטעים מסויימים בדיסק ולא צפתה בו ברצף ומשסיימה לצפות נכנס לאולם מאבטח והיא מסרה לו את הדיסק וביקשה כי יצפה בו. היא עצמה התרשמה כי מדובר בדיסק מאוד משונה, וכי הצורה בה פנה הנאשם אל השופטת היתה משפילה ומזלזלת.

באשר לדין שהתקיים ביום 9/6/14 סיפרה העדה כי השופטת אפשרה לנאשם לטעון לעונש וכאשר סיים הסתיים הדין. הפרוטוקול נחתם ונמסר לצדדים. הנאשם עיין בו וביקש לתקנו. השופטת הבהירה לו כי עליו להגיש בקשה. הנאשם צעק והיה נסער מאוד ואמר משהו הקשור לגיהוץ. השופטת שאלה אותו האם מדובר באיום או משהו מעין זה ולא זכורה לה תשובתו של הנאשם.

העדה סיפרה כי הנאשם נהג לדבר בקול רם, לנופף ידיו וכיו"ב. היא אישית לא חשה מאויימת או מפוחדת כיוון שהיא אך הקלדנית באולם.

בחקירה הנגדית ציינה העדה כי אמנם השופטת לא אמרה לה כי היא חשה מאויימת מהנאשם, אך מהכרותה עם השופטת היא חשה שכך חשה השופטת. כך הסיקה מהתנהגותה של השופטת ומשפת הגוף שלה.

בחקירה הנגדית עומתה העדה עם פרוטוקול הדין והקלטתו והיא אכן אישרה כי מרביתו אינו מהווה איום או הפחדה, אך עמדה על כך כי סיום הדברים כפי שציינה בדבר המגהץ מאיים, הגם שעליה באופן אישי לא היווה איום.

העדה ציינה כי בקטעים בהם היא צפתה בדיסק לא נזכר ענין המגהץ.

היא לא שוחחה עם השופטת אודות היסק והיא אך מניחה שהשופטת היתה המומה מדיסק זה וזאת בעקבות ההבעות שראתה על פניה.

אלעד קליין, מאבטח בבית משפט השלום בירושלים, ציין כי במסגרת עבודתו נפגש עם הנאשם מספר פעמים.

הוא סיפר כי ביום 9/6/14 נתבקשה נוכחותו באולמה של השופטת מאק קלמנוביץ כיוון שהנאשם היה שם ובדיונים שלו נדרשה נוכחות של מאבטח.

העד סיפר כי היתה תחושה מתוחה באולם, כיוון שהנאשם הרים את קולו והתפרץ לדבריה של השופטת.

גם לאחר שהסתיים הדין, פנה הנאשם אל השופטת בבקשה כלשהי והתפתח ביניהם דין ודברים. הוא אינו זוכר את תוכן הדברים, אך לדבריו התנהלות כזו אינה מקובלת בבית המשפט. העד סיפר כי לא הקשיב לתוכן הדברים כיוון שהיה קשוב לאוזניה. הוא זוכר את המילה "מגהץ" אך אינו יודע את הקשר הדברים.

העד סיפר כי טון הדיבור של הנאשם היה גבוה, הוא התפרץ לדברי השופטת, כן הבחין בתנועות ידיים מהירות מאחורי הגב(הוא הדגים ידיים משולבות אחורה ואצבעות נעות בעצבנות). הוא ציין כי הוא עמד מאחורי הנאשם ועל פי ניסיונו מדובר היה באדם עצבני.

עוד ציין העד כי בחלקים מסויימים של הדין נכח גם אחראי המשמרת של המאבטחים, אך אינו יכול לפרט באלו חלקים. לקראת סוף הדין היה זה הוא אשר הזעיק אותו אל האולם. זאת בשל הויכוח שנתגלע בין הנאשם לשופטת.

בחקירה הנגדית ציין העד כי אמנם ראה את הנאשם במספר הזדמנויות קודמות, אך זו היתה הפעם הראשונה שנכח בדין שלו. עוד אישר כי לא ידוע לו על הזדמנות כלשהי בה הוצא הנאשם מן האולם.

העד אישר כי הוא לא שמע כל איום באולם וכי השופטת לא פנתה אליו בבקשה כי יפעל בדרך כלשהי. יחד עם

זאת, כך ציין וכפי שהסביר לעיל, לאור התנהגותו של הנאשם, חש שנדרשת נוכחות מאבטח נוסף באולם.

אייל לדני, אף הוא מאבטח במשמר בתי המשפט, שימש כאחראי משמרת ביום 9/6/14.

העד סיפר כי הכרותו עם הנאשם היא מהגעתו במספר הזדמנויות לבית המשפט ומכך שהנאשם מופיע בדו"חות משמר בתי המשפט, דהיינו, מדובר באדם שהוא בעייתי מטעם כלשהו, בין שמדובר באלימות פיזית, מילולית וכיו"ב, ועל כן יש לנהוג בו בדרך אחרת. לגבי הנאשם, ספציפית, כך הסביר, יש להיות נוכח בדיונים בעת שהוא מגיע לבית המשפט ולעקוב אחר מעשיו.

העד סיפר כי כאשר הגיע הנאשם לבית המשפט אותו יום, הוא לא פגש בו ולאחר מכן נכנס לאולמה של השופטת מאק קלמנוביץ, שם פגש בו. הנאשם אמר לו כי אל לו לדאוג שכן לא יארע דבר. זכור לעד כי הנאשם ביקש מבא כוחו שיפסיק לייצגו וייצג את עצמו. למיטב זכרונו, הדין התנהל בטונים גבוהים והנאשם היה קצת עצבני. לדבריו האווירה היתה קצת מתוחה, הנאשם עמד וזז בצורה עצבנית, ואף ניבל קצת את פיו. בשלב מסויים הוא יצא מן האולם.

חלק נוסף של העד בטיפול בפרשה זו היה שקיבל את המסמך שרשמה התובעת בסופו של הדין ושעוד יפורט להלן וכן היה זה הוא אשר נכנס במהלך סיור שגרתי לאולמה של השופטת מאק קלמנוביץ והיא סיפרה לו שקיבלה בקשה עם דיסק, שאינה יודעת מה לעשות בו. הוא צפה מספר שניות בדיסק בו הופיע הנאשם. העד נטל את הדיסק ומסר אותו לקצין המתקן.

העד הסביר בחקירה הנגדית כי אמנם הנאשם הופיע ברשימותיהם כמי שיש ללוותו, אך הסיבה לכך לא הופיעה אותו יום. הוא אישר כי השופטת לא היא שהנחתה אותו להשאר באולם, ואף לא סימנה כי היא שרוייה במצוקה, וציין כי התנהגותו של הנאשם היא שהנחתה אותו לעשות כן.

פקד אודליה זלצמן, תובעת במשטרת ישראל בתקופה הרלבנטית, ציינה כי הופיעה באולמה של השופטת מאק קלמנוביץ ביום האירוע. לדבריה, כבר בבוקר נאמר לה שאותו יום יתקיים הדין בעניינו של הנאשם, ממנו חוששת השופטת, כיוון שמספר ימים קודם לכן שלח לה הנאשם דיסק שבו הוא מצולם כאשר הוא חצי עירום ומפנה אליה דברים. הנאשם הגיע לדין, כאשר הוא מלווה במשמר בתי המשפט. הנאשם ביקש להשלים את הטיעונים לעונש שנטענו על ידי בא כוחו והשופטת אפשרה לו לעשות כן. במהלך הדין הנאשם אף ביקש לפסול את השופטת והיא סרבה לבקשה זו. בסוף הדין ביקש הנאשם ליטול את הפרוטוקול ולעבור עליו וכי עליהם להמתין עד אשר יוכח כי אין בו טעויות. השופטת הבהירה לו שיוכל לעשות בפרוטוקול כרצונו ועתה יעברו לדין הבא.

משביקש הנאשם לתקן את הפרוטוקול, הבהירה לו השופטת כי עליו להגיש בקשה מסודרת. אותה עת אמר הנאשם משפט, שהגם שאינו זכור לה עתה במדויק במעמד מסירה עדותה, הרי שואתה עת תיעדה אותו בכתובים על גבי דף ומספר דקות לאחר מכן אף רשמה זכרון דברים מסודר.

העדה הסבירה כי מצאה לנכון לתעד את דבריו אותו רגע בשל שהבינה אותו בוקר שהשופטת חוששת

מהנאשם, בשל תוכן כתב האישום בו הואשם הנאשם, תסקיר שירות המבחן ואופן התנהלותו של הנאשם באולם, שכלל צעקות וויכוחים עם השופטת, ודיסק שנשלח לשופטת טרם גזר דינו.

העדה חזרה והדגישה כי במהלך הדיון ניתן היה להרגיש כי האווירה יחסית מתוחה. היא התרשמה כי בתום הדיון ובמהלך דין ודברים שהתפתח בין הנאשם לשופטת נראתה השופטת, שלא כדרכה, מסוייגת, קפואה ואף מעט מפוחדת.

העדה ציינה כי עם הנאשם אין לה הכרות מוקדמת.

העדה פרטה כי דבריו של הנאשם לשופטת נשמעו כגיבוב מילים ואולם "נדלקה נורה אדומה" בשל שילוב המילה רצח עם המילה מגהץ ושילוב של המילים תחשבי טוב טוב, תסתכלי בדיסק - כל אלה גרמו לה לתעד את הנאמר.

בחקירה הנגדית אישרה העדה כי לא ציינה בהודעתה במשטרה כי הקלדנית אמרה לה שהשופטת חוששת מן הנאשם, אך ציינה שהקלדנית סיפרה לה שהנאשם שלח לשופטת דיסק בו הוא נראה כשפלג גופו העליון עירום והוא מעשן ושותה בירה. היא ציינה שלא סברה להתריע בפני גורם כלשהו מאחר שאם השופטת החליטה להמשיך ולדון את הנאשם הרי שהיא מודעת למעשיה ואין מקום להתערבותה שלה.

משהטיח בה שוב שוב ב"כ הנאשם כי לא היה מקום כלשהו לאמירתה כי השופטת חוששת מן הנאשם, השיבה העדה כי כך למדה אף מהתנהגותה של השופטת אותו יום, שהיא נראתה "קפואה יחסית", מתשובותיה לנאשם ומדבריה שנשמעו מפוחדים, וזאת לאור הכרותה עם השופטת. היא הוסיפה ואמרה כי בילתה אותו יום באולם שעות מספר והתנהגותה של השופטת מאז הכנסו של הנאשם לאולם היתה שונה מאשר קודם לכן.

כשהושמעו דברי הנאשם לעדה שוב והיא נתבקשה לומר האם יש בהם איום, השיבה כי הדברים כפי שנאמרו הדליקו אצלה "נורה אדומה" וחיבו אותה לתעד אותם, ואם יש בהם איום, על ביהמ"ש להחליט.

הרישום שערכה עדה במהלך דברי הנאשם(ת/10) וזכרון הדברים שערכה מיד לאחר מכן (ת/11) הוגשו לביהמ"ש.

עדות השופטת מאק קלמנוביץ

כבר בתחילת הדיונים בהליך זה ביקש הנאשם כי השופטת מאק קלמנוביץ תקרא לעדות.

בהחלטתי מיום 22/1/15 הפניתי אל מספר החלטות של ביהמ"ש העליון הקובעות באופן ברור ביותר, כי שופט לא יקרא לעדות על נושאים הקשורים לתפקידו השיפוטי ובאשר לנושאים שאינם קשורים לתפקידו זה - באם תמצא רלבנטיות בעדותו, הרי נקבע אופן מיוחד לגביית עדות.

הנאשם לא קיבל החלטתי זו וחזר על בקשתו שוב ושוב, ואף עתר לבג"צ. עתירתו נדחתה בנימוק שאין מקום

לערור או לעתור כנד החלטת ביניים בהליך הפלילי.

כך או כך, הכרעתי בפרשה זו לא תסתמך כלל ועיקר על הודעתה של השופטת מאק קלמנוביץ.

דין

כאמור לעיל, השאלה הנשאלת בפרשה זו האם יש בדבריו של הנאשם משום איום, על פי סעיף 192 לחוק העונשין.

האם היה בכוונת הנאשם להפחיד את השופטת או להקניטה, כמאמר הסעיף?

מבין גרסאותיו השונות של הנאשם, כפי שעוד יפורט להלן, בין במשטרה ובין בבית המשפט, ניתן היה לדלות שתי גרסאות אפשריות למניע שהביא אותו להגיש לשופטת את הדיסק בו הוא מצולם כפי שהוא מצולם.

האחת- כנספח לבקשה בה הוא מבקש ממנה לפסול את עצמה ולהעביר את הטעונוים לעונש בפני השופט פולוק.

והשניה - כתחליף לטעונוים לעונש, מתוך הבנה כי היא אינה מעוניינת לשמוע אותו ועל כן שכך תוכל לראות אותו כשעה ולהבין אותו ואת טעונויו לעונש, ולמעשה כזעקה לעזרה: "כך תוכלי לראות אותי..."

מבין כל דבריו של הנאשם, הן במשטרה והן בבית המשפט, שמרביתם אינם רלבנטיים כלל ועיקר לפרשה זו, על גם דברים אלה ולא ניתן לתת בשתי גרסאות חלופיות אלה אמון כלשהו.

ראשית, מדובר בגרסאות חלופיות ויש בכך כדי לערער את האמון בכל אחת ואחת מהן בנפרד.

הנאשם לא דבק בגרסאותיו וטען אותן לנוחותו ומעת לעת.

בדיסק המצולם, הוא מציין כי הדיסק יצורף לבקשתו לשופטת לפסול את עצמה ולבקשתו לשופט פולוק כי יעביר את הדיון אליו ובמהלך שעות הצילום טען כמו כן כי הוא המבקש מהשופטת שתקדיש לו שעה ושתשמע אותו ואת טענותיו.

כך גם בבית המשפט. אולם מששאל אותו התובע האם ביקש לפסול את השופטת מלדון בעניינו, הכחיש זאת מכל וכל, הגם שכאמור ועל פי המסמכים שהוגשו לבית המשפט הדיסק הוגש במצורף לבקשה כי הדיון בעניינו יועבר ממנה.

וכאמור לעיל, לא למותר לציין, כי גם בביהמ"ש השתנתה תשובתו, בין על פי השאלה שנשאל אותה עת ובין מטעמים אחרים שלא הובררו דיים.

לא ניתן היה גם לקבל את הטענה כי הדיסק המצולם הוא בבחינת בקשה לפסלות או חלף טיעונים לעונש, לאור אופן הצילום, נסיבות הצילום והתוכן המובא בדיסק.

מדובר בצילום המשתרע על פני שלוש שעות וחצי ומרביתו מלווה מוזיקה שאין לה דבר וחצי דבר עם בקשה כלשהי המוגשת לבית המשפט.

מרבית המלל המובא בדיסק, אין לו דבר וחצי דבר עם הבקשה המובאת לבית המשפט, לא עם בקשת לפסלות השופטת ואפילו לא עם טיעונים לעונש.

אמנם חלק מן המלל סוקר חלק מן ההליכים המשפטיים בהם היה מעורב הנאשם, לרבות ההליך הרלבנטי לפרשה זו וחלק מנסיבותיו האישיות והרקע שהביאו לפרשה זו, אך מדובר במיעוט מן המלל.

כל הצילום נעשה כאשר הנאשם לבוש בתחתוני בוקסר ומרביתו כאשר פלג גופו העליון של הנאשם עירום. במהלך הצילומים נצפה הנאשם כאשר הוא מגלגל סיגריות ומעשן אותן, הוא שותה, אוכל ומפצח גרעינים. לאורך כל הצילומים שר הנאשם, צוחק ואף בצחוק פרוע, עושה תנועות עם ידיו, ומרבה בתנועות מגונות ובהפניית אצבע מתרה ומאיימת, לרבות תנועות יד מזלזלות. הנאשם אינו בוחל בהרמת קול ובשימוש באינטונציה מאיימת. הנאשם אינו בוחל בביטויים מאיימים וכוחניים, ואף כאלה שאינם קשורים בהכרח לשופטת: כגון כך שבשתי הזדמנויות הוא פונה בטון מאיים ומודיע כי מעיין לא תפנה אליו מעתה במשך 60 ימים.

כך גם פונה הנאשם אל השופטת בכינוי "חגיתוש".

הסברו בביהמ"ש כי אז נזכר בשכנתו מילדותו מן הקומה הרביעית שנקראה חגית ועל כן כך קרא, נדחה מפני שעל פי הקרש הדברים, הכינוי מופנה אל השופטת דווקא.

הנאשם סיפר אמנם במהלך הצילומים ואף פנה אל חסרו בניסיון לערוך את הצילומים, אבל סוף דבר הוגש הדיסק כאשר הוא משקף כאמור שלוש שעות וחצי של צילומים וכולל את כל האמור לעיל ועוד ועוד.

במהלך ניהול ההליך וכאשר התרה, לא אחת, ביהמ"ש בנאשם באשר להתנהגותו, ניסה ב"כ הנאשם לטעון כי זוהי התנהגותו של הנאשם ברגיל וזוהי התנסחותו ברגיל ואין לו כל כוונה לפגוע במאן דהוא, וועד ניסה לטעון כי הנה זוהי דרך מחשבתו של הנאשם, הנקטעת מפעם לפעם וגולשת מנושא לנושא וכיו"ב. על כן, ניתן היה אולי לטעון שכך מופיעים אף דבריו בדיסק.

אלא שאף בדיסק עצמו בסופו, מופיע הנאשם כאשר הוא קורא את הבקשה שבדעתו להגיש.

דבריו סדורים, בהירים ונאמרים בדרך ארץ. גם הבקשה שהגיש מנוסחת בדרך דומה.

גם במהלך ניהול ההליך הגיש הנאשם מסמכים רבים לבית המשפט, חלקם הוחזרו לו בשל ניסוחם הלא ראוי. הוא תיקן ניסוחיו והנה גם את הסיכומים הגיש בצורה סדורה וברורה.

עינינו הרואות כי בעת שהנאשם חפץ בכך, ביכולתו להגיש בקשות ומסמכים לביהמ"ש בדרך ראויה.

מכך עולה מסקנה ברורה ויחידה, כי הנאשם הגיש את הדיסק בדרך זו כיוון שכך ביקש להביא את דבריו בפני השופטת. הוא גם נקט בלשון שנקט בסופו של הדיון ביום 9/6/14 בדרך שנקט כיוון שכך רצה להביא את דבריו.

הא ראייה שאת טיעוניו לעונש, אך זמן קצר קודם לכן, במהלך הדיון, הרצה באופן ברור וסדור.

על כן, הטענה כי המדובר בבקשה לפסלות, או בטיעונים לעונש - נדחית.

והשאלה האם יש בכך איומים?

הנאשם חזר והדגיש כל העת כי את דבריו המתייחס לגיהוץ וייבוש בני אדם אמר שלא בהקשר של איומים אלא בהקשר של זעזוע, וכעולה בין השיטין מדבריו, כוונתו היתה בכך לזעזע בשל העונשים שהוטלו עליו ובשל ההליכים שננקטו כלפיו ולטעמו, היה בכך כיד להשוות בדרך כלשהי ל"מורמים מעמם" שזכו להיות מוסמכים לשפוט ולגזור את הדין.

קשה מאוד לקבל הסבריו אלה משבצד דבריו אלה הוא אמר גם משפטים בדבר כך שהוא עצמו ייבש הרבה אנשים ודאג לכך שלא יישמעו את צעקותיהם וכן בסוף הדיון של 9/6/14, לאחר שכבר נשמעו הטיעונים לעונש, הזכיר שוב לשופטת מאק קלמנוביץ את שנאמר בדיסק לגבי המגהץ ואף הבהיר לה שעליה לחשוב טוב טוב על כך, דיבור שנימת איום משתמעת ממנו.

אולם לא בשל משפטים אלה בלבד יש להכריע בשאלה העומדת למבחן.

יש לבחון את וכן הדברים בצד נסיבות הצילום וההקשר הכללי.

לשופטת העומדת לגזור את דינו של הנאשם מוגש דיסק בו מצולם הנאשם שבמשך שלוש שעות וחצי, כאשר פלג גופו העליון עירום והוא לבוש בתחתוני בוקסר בלבד, שותה, אוכל, מפצח גרעינים, מגלגל סיגריות, שר, צוחק צחוק פרוע, עושה תנועות מגונות, תנועות מאיימות, תנועות מזלזלות, מקלל ומגדף ובצד כל אלה מדבר ולא אחת מרים קולו ואף בטון מאיים, בנושאים שונים ולא רלבנטיים - הנאשם מזכיר לא אחת במהלך צילום זה כי הוא מבקש שהדיון יעבור מהשופטת לשופט אחר ואף מזכיר כי הוא עומד להפעיל לחץ בנין זה.

כלום לא ברי כי הנאשם מבקש להטיל אימתו על מנת שכך אכן יקרה?

ראה לענין זה את שקבע ביהמ"ש העליון ב - בש"פ 5935/10 אלפרון נ. מ"י:

"איום כנודע, אינו חייב להיות איום מפורש ובמפגיע. יכול שיהיה משתמע, מרומז או עקיף. מאיים "מתוחכם" יימנע מאיום מפורש, אלא ישתמש בלשון "תמימה" לכאורה, אשר תשיג אותה מטרה מבלי להביאו בגדרי איום מפורש".

ואם תאמר כי יש צורך בלשון מפורשת של איומים ולא די בהתנהגות כזו כדי ליצור את האיום הנדרש בסעיף העבירה, הרי ברי כי התנהגותו זו של הנאשם יוצרת את ההקנטה הנזכרת בסעיף 192 לחוק העונשין.

לאור כל האמור לעיל ואף כנזכר בפרק העוסק בעבירת האיומים, הרי שהנאשם צפה, או היה עליו לצפות שהתנהגותו זו תתפרש כאיום ו/או כהקנטה על ידי שומע דבריו. (הלכת לם הנזכרת).

די היה בכל האמור לעיל כדי לסיים את הכרעת הדין ואינני נזקקת לעדויותיהם של יתר עדי התביעה שנזכרו לעיל. ואולם למעלה מן הצורך אציין כי בעדויותיהם היה אך לחזק את הקביעות האמורות, שכן מכלול עדויותיהם, חיזק את הקביעה שאכן הנאשם יצר בהתנהגותו תחושה של איום, אימה ואי נוחות.

על כן, אני קובעת כי בהתנהגותו ובדבריו בדיסק המצולם שהוגש לכב' השופטת מאק קלמנוביץ ובדבריו לשופטת בסוף הדיון שהתקיים בפניה ביום 9/6/14 יש משום איומים כמשמעותם בעבירת האיומים, לפי סעיף 192 לחוק העונשין והנאשם יורשע בעבירה זו.

ניתנה והודעה היום ל' שבט תשע"ז, 26/02/2017 במעמד הנוכחים.